

Κώστας Ροδαράκης

Ύδρα και άλλα ποιήματα

Ομολογώ πως αγνοούσα παντελώς την ύπαρξη του Κώστα Ροδαράκη, πρώτη φορά που άκουσα γι' αυτόν ήταν απ' τα χείλη του Ηλία Χ. Παπαδημητρακόπουλου. Μια έκπληξη που δεν ποντάρει, και δεν επαφίεται στην πρόκληση, αλλά στην αμεσότητα, ο Ροδαράκης, από την πρώτη λέξη, είναι πλάι σου, ψιθυρίζει, ή ωρύεται στο αυτί σου. Καίτοι είναι νύχτα πρέπει να μείνουμε ξάγρυπνοι, αυτό μας ζητά ο ποιητής, ξάγρυπνοι στη σαγήνη του πνευματικού θανάτου. Γνώριζε ο Ροδαράκης τη μοίρα του, τη σιωπή της εποχής, τη σιωπή των εποχών, ίσως γι' αυτό επιτίθεται εξ υπαρχής. Η σιωπή γι' αυτό το βιβλίο είναι εντυπωσιακή, ή μήπως όχι; Στην εποχή που οι χωματερές της καλούμενης ποίησης έχουν τιγκάρει, η πραγματική ποίηση παραμένει άγνωστη. Ίσως είναι καλύτερα έτσι. Ας την ανακαλύψουν όσοι ζουν με αυτή, όσοι ζουν απ' αυτή, όσοι ζουν λόγω αυτής. Η συνομιλία του Ροδαράκη με τους μπητνικ και με τον σουρεαλισμό. Είναι μια περηφάνια που μιλά, όχι μια φωνή που ζητά ελεημοσύνη και έλεος. Ο στόχος της είναι υψηλός, να συγκινήσει μια τρυφερή καρδιά ή το ψυχρό σύμπαν, την καρδιά του σύμπαντος. Η Ύδρα είναι για τον Ροδαράκη το σύμπαν, είναι η γυναίκα. Το σπαραχτικό τελείωμα. Απόηχοι του Βιγιόν και των τροβαδούρων. Η Ύδρα μπορεί να είναι μια πολιτεία του ουρανού, μια δίχως περιορισμούς μεταφυσική, που χωρά την αγιότητα του ασκητισμού, αλλά και την αγιότητα του ερωτισμού, ακόμη και το αρχαίο τέρας, που αποδίδει δικαιοσύνη όμως. Το ποίημα έχει έναν ίδιο ρυθμό σαν ν' ακολουθεί τους χτύπους της καρδιάς του δημιουργού, τον παλμό των φλεβών ή το σκάσιμο της θάλασσας, το πώς η θάλασσα φθείροντας αποθεώνει έναν βράχο, όλα αυτά ακατάλυτα, όπως στην ποίηση η ζωή. Η Ύδρα είναι ένας θούριος, αλλά κι ένα ρέκβιεμ, είναι ένα κύμα που σβήνει και θεριεύει, ξανά και ξανά, είναι μια σταγόνα αίμα που πέφτει ξανά και ξανά στο κούτελο του θανάτου, απ' το ανοιχτό σανίδι του ουρανού, γιατί κάθε γνήσια ποίηση είναι η ένδοξη καθότι ητηφόρα εξέγερση κατά του θανάτου, είναι η αιμορραγία του Θεού. Ο Ροδαράκης είναι ένας Οδυσσεάς που γυρνά την πλάτη στην εξορία της ευμάρειας για να πεθάνει στην πατρίδα, κει όπου το φως, το φιλί κι η συμπόνια, η αγία τριάδα της τέχνης μυρώνουν το κορμί του ποιητή.

Στα *Αποσπάσματα μιας ατέλειωτης γραφής* ο ρυθμός γίνεται ιλιγγιώδης και κατακόρυφος, η έμπνευση και η αμεσότητα του ποιητή τέτοια, η πληθώρα των εικόνων τόση που αδυνατούμε να τον ακολουθήσουμε, θαρρείς και τα πνευμόνια μας δεν χωρούν τόσο οξυγόνο, τα μάτια μας τόσες απλωσιές, όμως αυτό δεν σταματά τον Ροδαράκη, η ποίηση είναι ένας πύραυλος που στο πέρασμά της γεννά κόσμους που δεν υπήρχαν πριν, πρόκειται για συμπαντογέννηση. Λέγεται ότι ο Ροδαράκης δημοσιοποιούσε, απέσυρε, δούλευε ξανά και δημοσίευε εκ νέου το εν λόγω ποίημα, όμως ίχνος αποσπασματικότητας δεν φέρει τούτο, τουναντίον. Καίτοι το ποίημα δεν έχει κανένα ψεγάδι φέρει την ταπεινή γνώση κάθε μεγάλου τεχνίτη πως τίποτα ανθρώπινο δεν είναι ολοκληρωμένο, διότι πρόκειται για κάλεσμα, κάλεσμα το οποίο θα ευοδωθεί όταν ο καλών δεν θα είναι εκεί. Θαρρείς και δεν ξέραμε ότι η γραφή είναι ατέλειωτη, κι οι άνθρωποι αποσπάσματά της, άνθρωποι που ενώνουν τα χέρια τους, σχηματίζοντας το

μηδέν, ή μια μεγάλη αγκαλιά, γύρω από έναν τάφο. Άλλωστε, σε κάποιο άλλο ποίημα, αδημοσίευτο, ο Ροδαράκης λέει *Στον πρόχειρο αυτό κατάλογο που εύχομαι κάποιος να συμπληρώσει μια μέρα*, φτιάχνοντας το πανόραμα της καταγωγής του κόσμου, όπως αποκαλούσε σ' έναν του πίνακα ο Γκυστάβ Κουρμπέ το πανίσχυρο, το παμφάγο όργανο του αδύναμου(;) φύλου, σ' έναν ύμνο βγαλμένο θαρρείς από κάποιον αιρετικό και βέβηλο, μα διόλου λιγότερο ιερό, Ακάθιστο ύμνο. Η ποίηση του Ροδαράκη, υλική και μεταφυσική, ιερή και βέβηλη, συνενωτική εντέλει, απεχθάνεται τους χωρισμούς, καθώς πρόκειται για τη νέα Κιβωτό, όταν ο κατακλυσμός του Τίποτα πλημμυρίσει τον κόσμο, εκεί οι λέξεις, αρσενικές και θηλυκές θα γεννήσουν τον Κόσμο από την αρχή, μυστικός κήπος όπου θα βλαστήσουν τα χρυσάνθεμα της Νέας Ζωής. Η ποίηση, ως εξεικόνιση μιας ατελεύτητης συνουσίας, ένα οιδιπόδειο που καθίσταται ιερό, καθότι η πράξη οδηγεί στη γέννηση, στην αναγέννηση, στην αναβάπτιση του ποιητικού εγώ, στην κολυμβήθρα της θνητότητας, την επικαλυμμένη, εξ ου και η τυφλωτική της λάμψη, με την αγιοσύνη της ηδονής.

Ηλίας Λ. Παπαμόσχος